

Komentář k evangelium: Narodili jsme se, abychom žili věčně

Komentář k evangelium na neděli
13. týdne v mezidobí (cyklus B).

»Děvče, říkám ti, vstaň!«.

Milost, kterou nám dávají
svátosti, je příslibem věčného
života: milujme tuto milost a
pěstujme slavnou naději na
nebe.

30.06.2024

Evangelium (Mk 5, 21-43)

Ježíš se vrátil lodí na druhý břeh a už se kolem něho shromáždil velký zástup. Když byl ještě na břehu moře, přišel k němu jeden z představených synagógy, jmenoval se Jairo. Jak ho uviděl, padl mu k nohám a snažně ho prosil: »Moje dceruška umírá. Pojd', vlož na ni ruce, aby byla zachráněna a žila.« Ježíš s ním odešel. Velký zástup šel za ním a tlačili se na něj.

Byla tam jedna žena, která dvanáct let trpěla krvácením, mnoho zkusila u mnoha lékařů a celý svůj majetek vynaložila na léčení, ale nic jí nepomohlo, spíše jí bylo čím dál hůř. Když slyšela o Ježíšovi, šla v zástupu lidí a zezadu se dotkla jeho šatů.

Řekla si totiž: »Jestli se dotknu třeba jen jeho šatů, budu uzdravena.« A hned jí přestalo krvácení a pocítila na těle, že je ze svého neduhu vyléčena. Ježíš ihned v sobě poznal, že z něho vyšla *zázračná* moc.

Obrátil se proto v zástupu a zeptal se: »Kdo se dotkl mých šatů?« Jeho

učedníci mu odpověděli: »Vidíš přece, jak se lidé na tebe tlačí, a ptáš se: Kdo se mě to dotkl!« Ale Ježíš se rozhlížel, aby uviděl tu, která to udělala. Tu přišla ta žena, celá ustrašená a rozechvěná - věděla dobře, co se s ní stalo - padla před ním na zem a pověděla mu celou pravdu. On jí na to řekl: »Dcero, tvá víra tě zachránila. Jdi v pokoji a buď zdráva, *zbavena* svého neduhu!«

Zatímco ještě mluvil, přišli lidé z *domu* představeného synagógy se zprávou: »Tvá dcera umřela. Proč ještě Mistra obtěžuješ?« Ježíš zaslechl, co se tu mluvilo, a řekl představenému synagógy: »Neboj se, jen věř!« Nedovolil nikomu, aby šel s ním, jenom Petrovi, Jakubovi a jeho bratru Janovi.

Přišli k domu představeného synagógy a viděli tam rozruch, *lidi*, jak pláčou a velmi naříkají. Vešel dovnitř a řekl jim: »Proč jste tak

rozrušení a pláčete? Dítě neumřelo, jenom spí.«Posmívali se mu. On však všechny vykázal ven, vzal s sebou otce dítěte i matku a své společníky a šel *do světnice*, kde dítě leželo. Vzal ji za ruku a řekl: »Talitha kum!«, to znamená: »Děvče, říkám ti, vstaň!«Děvče hned vstalo a chodilo - bylo jí dvanáct let. *Lidé* byli úžasem jako bez sebe. *Ježíš* jim přísně přikázal, že se to nikdo nesmí dovědět, a řekl jim, aby jí dali jíst.

Komentář

Dnešní evangelium podává zprávu o dvou Ježíšových zázracích. Jak je jeho zvykem, svatý Marek prokládá vyprávění o jednom z nich druhým. Když je Ježíš na cestě do domu Jairova, který ho požádal, aby uzdravil jeho dceru, dotýká se jeho pláště žena, asi dvanáct let sužovaná nemocí, která určuje její právní nečistotu (srov. Lv 15,25), s touhou být uzdravena. Když se Ježíš ptá, kdo

se jí dotkl, "padla před ním na zem" (v. 33). Tímto způsobem projevila svou víru v Kristovu moc a důvěru v jeho lásku. "Dcero, tvá víra tě zachránila. Jdi v pokoji a buď zdráva, (zbavena) svého neduhu" (v. 34).

Tento Pánův výrok ukazuje, že zázrak vyžaduje víru: zázrak není něco mechanického. Je to však něco víc: fyzické uzdravení je spojeno s duchovním uzdravením, které Boží milost dává těm, kdo se s vírou obracejí k Ježíši. Pán říká ženě:

"Dcero, tvá víra tě zachránila" (Mk 5,34). Ježíš pak pokračuje v cestě do domu Jaira, jednoho z představených synagogy. I on před Ježíšem poklekl a prosil ho (srov. v. 22-23), ale nyní se zdá, že už bylo pozdě: "Zatímco ještě mluvil, přišli lidé z domu

představeného synagogy se zprávou: "Tvá dcera umřela. Proč ještě Mistr obtěžuješ?" (v. 35). Ježíš pokračuje s Petrem, Jakubem a Janem, prvními učedníky, kteří byli povoláni a které možná všichni neuznávali. Budou

také svědky jeho proměnění, možná proto, že Ježíš chtěl posílit víru těch tří, kteří s ním v Olivové zahradě nebudou moci zůstat v jeho agónii a usnou. "Přišli do domu představeného synagogy a viděli tam rozruch, lidi jak pláčou a velmi naříkají. Vešel dovnitř a řekl jim: 'Proč jste tak rozrušení a pláčete? Dítě neumřelo, jenom spí.' Posmívali se mu" (v. 28-40).

Tato epizoda nás vybízí k pochopení, že slovo "život" má dva významy. Pravý život není život člověka, který pouze dýchá, ale život v Bohu. Kristus se odvolává na tento život, zatímco ostatní se mu posmívají, protože viděli, že dítě je mrtvé. Pán dítě přivádí zpět k životu: "On však všechny vykázal ven, vzal s sebou otce dítěte i matku a své společníky, a šel do světnice, kde dítě leželo. Vzal děvčátko za ruku a řekl mu: "Talità kum", což znamená: "Děvče, říkám ti: Vstaň!". A děvče ihned vstalo a

chodilo - bylo jí dvanáct let. Lidé byli úžasem jako bez sebe" (v. 40-42).

Aramejská slova nejsou magickou formulí; svatý Marek jimi chce zdůraznit historičnost svého vyprávění. Ježíš je vzkříšení a život. Markovo vyprávění může jednoduše znamenat, že Ježíš dívku oživil, jako to už udělal s Lazarem: vzkříšení pro smrtelný život. Ale konečné vzkříšení, které nastane při Pánově návratu v poslední den, bude vzkříšením pro život věčný. V tomto smyslu lze výrok: "dívka vstala" (v. 42) číst jako příslib věčného života, protože její otec prosil Pána: "aby byla zachráněna a žila" (v. 23).

Proto aleluja mše svaté dává klíč, který vybízí k víře ve věčný život: "Náš Spasitel Ježíš Kristus přemohl smrt a evangelium rozzářilo život" (srov. 2 Tim 1,10). Kristus zjevil život a nesmrtelnost, říká svatý Pavel a

hned poté připomíná Timoteovi, že v nich přebývá Duch svatý.

Bůh nás stvořil k neporušitelnosti, slyšeli jsme v prvním čtení (srov. Mdr 1,13). Církevní vyznání víry recituje, že Duch svatý je dárce života: působí v době církve prostřednictvím svátostí a v našich duších. Křest nám dává život milosti, je to velký Boží dar lidstvu. Činí nás znovuzrozenými (srov. Ž 30 [29]) skrze osobní setkání s Ježíšem. Jsme pozváni, abychom si velmi vážili tohoto nového stvoření, kterým je život milosti, přijetí za syny (srov. Kolektář).

Můžeme rozjímat o dvou Pánových zázracích jako o pozvání k oživení naděje na nebe. "Dělejte všechno nezištně, z čisté Lásky, jako by neexistovala odměna ani trest. Ve svém srdci však pěstujte slavnou naději na nebe"[1]. Musíme si velmi vážit milosti, která k nám přichází ze svátostí: habituálně, při svátostné

zpovědi a eucharistii. Všechny svátosti jsou plodem Pánova umučení, smrti a vzkříšení, které obsahují Ježíšovo poslání: velikonoční tajemství. Učinit zázrak je pro učedníky ještě příliš brzy, protože je neoddělitelný od velikonočního tajemství, jehož hodina ještě nepřišla. Tak mluví Ježíš, který, ačkoli je pravý Bůh, je zároveň "velmi lidský" člověk, s nohama na zemi, jako když nařizuje dívce, aby se najedla (srov. v. 43). V Ježíši Kristu se totiž lidské a božské vždy prolíná v Lásce.

[1] San Josemaría Escrivá, Cesta, č. 668.

Guillaume Derville // Photo:
Laura Fuhrman

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
komentar-k-evangeliu-narodili-jsme-se-
abychom-zili-vecne/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/komentar-k-evangeliu-narodili-jsme-se-abychom-zili-vecne/) (13.08.2025)